

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem se sídlem Dvořákova 937/26, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2013, č. j. MSK 155961/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2015, č. j. 20 A 3/2014 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 10. 2013, č. j. SMO/349972/13/DSČ/Mar, kterým byl stěžovatel uznán vinným spácháním přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že „*nesplnil povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne 14. 5. 2008, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín č. j.: OD/54553/2007/RV-697, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a na podkladě kterého pozbyl řidičské oprávnění. Zákonná lhůta pro odevzdání řidičského průkazu uplynula 21. 5. 2008.*“ Změna provedená žalovaným spočívala v tom, že ve výroku v popisu skutku se za slova „*lhůta pro*

odevzdání řidičského průkazu uplynula dnem 21. 5. 2008“ byl vložen text „tedy neodevzdal řidičský průkaz od 22. 5. 2008 až do dne předcházejícího zahájení řízení o přestupku, tedy do dne 26. 8. 2013“; ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že přestupek spočívající v povinnosti odevzdat řidičský průkaz dle § 94a odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), má charakter trvajícího správního deliktu. Stěžovateli byl pravomocně dne 14. 5. 2008 uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a vznikla mu povinnost do pěti pracovních dnů odevzdat řidičský průkaz. Posledním dnem této lhůty byla středa 21. 5. 2008. Počínaje dnem 22. 5. 2008 nastal protiprávní stav spočívající v neodevzdání řidičského průkazu, který trval až do zahájení řízení o přestupku dne 26. 8. 2013. Tímto okamžikem se považuje delikt za ukončený.

[3] Námitka, že skutek byl již k 21. 5. 2009 promlčen, není důvodná, neboť se jedná o trvající skutek, jehož páchání bylo ukončeno až dnem zahájení správního řízení. Prekluzivní lhůta pro jeho projednání počíná běžet až po upuštění od protiprávního stavu, v daném případě od odevzdání řidičského průkazu.

[4] Žalovaný nepochybil, pokud ve výroku rozhodnutí v popisu skutku vymezil dobu trvání protiprávního jednání. Tato změna je ve prospěch stěžovatele a k porušení § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nedošlo.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které namítá, že v posuzované věci se sankcionuje nesplnění časově určené povinnosti (neodevzdání), nikoliv udržování protiprávního stavu. Tedy jakési neoprávněné držení řidičského průkazu. Nesplněním povinnosti ve stanovené lhůtě bylo jednání zakládající uvedený přestupek dokonáno a začala běžet promlčecí lhůta. Neodevzdání řidičského průkazu není vyvoláním a udržováním protiprávního stavu. Při výkladu zastávaném žalovaným by bylo možné neodevzdání řidičského průkazu sankcionovat bez časového omezení a ukládat pokuty třeba za každý den neodevzdání. Nejedná se o skutek trvající, ale o skutek, který byl dokonán dne 22. 5. 2008. Tímto dnem začala běžet promlčecí lhůta, jejímž uplynutím trestnost činu zanikla.

[6] Žalovaný jako odvolací správní orgán rozšířil popis skutku, který spočívá v neodevzdání řidičského průkazu po dobu od 22. 5. 2008 do 26. 8. 2013, čímž vlastně vytvořil novou skutkovou podstatu odpovídající neoprávněnému držení řidičského průkazu. Tím ho uznal vinným jiným skutkem, než z kterého byl obviněn a uznán vinným správním orgánem I. stupně. Skutek, že pět let neodevzdal řidičský průkaz, či ho nezákonně držel, je závažnější, než skutek, že do 21. 5. 2008 řidičský průkaz neodevzdal. Protože žalovaný vytvořil nový skutek, nemohl se stěžovatel proti tomuto skutku odvolat. Tím byl porušen § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

pokračování

[7] Žalovaný ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu nerespektoval, jestliže změnil výrok rozhodnutí ve stěžovatelův neprospěch. Stanovisko soudu, že změna výroku je mu ku prospěchu, je nesprávné a není odůvodněno. Jestliže žalovaný vyhodnotil, že by skutek popsáný v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohl obstát jako výrok o vině, pak popis, který by obstát mohl, je pro stěžovatele méně výhodný.

[8] Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit.

[9] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] Námitka stěžovatele směřuje do toho, že soud neodůvodnil svůj závěr o tom, že změna výroku o vině je v jeho prospěch.

[14] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že krajský soud svůj závěr o tom, že k porušení § 90 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť změna popisu skutku je v jeho prospěch, zdůvodnil poměrně nezřetelně. Nicméně uvedená úvaha je z odůvodnění rozsudku seznatelná. Soud totiž shodně jako správní orgán I. stupně i žalovaný posoudil přestupek spočívající v porušení povinnosti odevzdat řidičský průkaz dle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu jako trvající delikt. Následně vysvětlil, že přestupek není páčán bez časového omezení do budoucna, ale že zahájením řízení o přestupku je tento delikt ukončen. S odkazem na uvedené konstatoval, že žalovaný postupoval správně, pokud rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, čímž vymezil dobu páčání přestupku, a že tato změna je ve prospěch stěžovatele. Z odůvodnění rozsudku je proto zřejmé, že soud změnu rozhodnutí v jeho prospěch spatřuje právě v jednoznačném vymezení konce páčání přestupku, které v popisu skutku ve výroku předchozího rozhodnutí absentovalo.

[15] Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[16] Stěžovatel dále namítá, že přestupek podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že neodevzdal řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu, není trvajícím deliktem, a proto došlo k jeho prekluzi.

[17] Za trvajícím deliktem lze považovat takový delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 – 44, publ. pod č. 832/2006 Sb. NSS).

[18] Otázkou, zda je přestupek kladený stěžovateli za vinu právě takovým deliktem, se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, ve kterém mimo jiné dovodil, že osoba, kterou tíží povinnost odevzdat řidičský průkaz, jeho neodevzdáním vyvolá protiprávní stav, který nesplnění uvedené povinnosti udržuje. Porušení povinnosti odevzdat řidičský průkaz je proto deliktem trvajícím. Ustanovení § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu nepochybně směřuje k tomu, aby držitel řidičského průkazu odevzdal řidičský průkaz, který již neosvědčuje řidičské oprávnění, neboť ho držitel průkazu pozbyl v důsledku uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel. Takový řidičský průkaz je podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu neplatný, neboť neosvědčuje řidičské oprávnění držitele (§ 103 odst. 1 zákona o silničním provozu). U držitele řidičského průkazu, který neplatný průkaz neodevzdá, vzniká riziko, že bude tímto neplatným řidičským průkazem uvádět třetí osoby v omyl ohledně existence jeho řidičského oprávnění. Právě tomuto potenciálně škodlivému následku zákon předchází tím, že stanoví povinnost neplatný řidičský průkaz odevzdat.

[19] Soud v nynější věci nevidí důvod pro odchýlení se od uvedených závěrů, a v podrobnostech proto odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku.

[20] Stěžovatel v této souvislosti argumentuje, že při nahlížení zastávaném správními orgány a krajským soudem by bylo možné ukládat pokuty opakovaně, třeba za každý den neodevzdání řidičského průkazu.

[21] K tomu je nutné uvést následující. V průběhu trvání deliktu (tj. v posuzované věci dříve, než je protiprávní stav ukončen odevzdáním řidičského průkazu) je z hlediska ukládání sankce mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z úřední povinnosti, který ukončuje jeden trvajícím delikt od dalšího takového, den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101).

[22] Stěžovateli byl dne 26. 8. 2013 doručen příkaz správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2013, č. j. SMO/295593/13/DSČ/Mar (dále jen „příkaz“), kterým mu bylo zároveň oznámeno zahájení přestupkového řízení. Tímto dnem byl delikt ukončen a bylo možné za něj uložit sankci. Protože po tomto okamžiku protiprávní stav stěžovatel i nadále udržoval, a trvajícím delikt proto trval i nadále, jednalo se z hlediska totožnosti skutku o

pokračování

skutek nový, trvající až do okamžiku odevzdání řidičského průkazu či do okamžiku oznámení zahájení nového přestupkového řízení. Za tento nový skutek lze následně uložit další sankci. Posuzovaná právní úprava ostatně sleduje, jak bylo naznačeno výše, aby protiprávní stav byl ukončen odevzdáním řidičského průkazu. Proto je za skutky časově vymezené zahájením nového přestupkového řízení možné ukládat nové sankce, a to až do okamžiku splnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Stěžovatel konečně ani netvrdí, že by mu ve splnění jeho povinnosti cokoliv bránilo.

[23] Z výše citovaného rozsudku vydaného ve věci sp. zn. 9 As 101/2010 dále plyne, že od okamžiku doručení oznámení o zahájení přestupkového řízení dne 26. 8. 2013 počala běžet jednoroční prekluzivní lhůta pro jeho projednání (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 9. 12. 2013, tedy před uplynutím prekluzivní lhůty pro jeho projednání. K prekluzi přestupku proto nedošlo.

[24] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný rozšířil popis skutku tak, že jej jinak časově určil. Tím ho uznal vinným jiným skutkem než správní orgán I. stupně.

[25] Dle § 77 zákona o přestupcích platí: *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[26] Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 – 23).

[27] U trvajících deliktů je v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení vtělený do citovaného § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páčání (srov. Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 419 - 420).

[28] Z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, k jakému okamžiku stěžovatel svým opomenutím s odevzdáním řidičského průkazu vyvolal protiprávní stav, a tím započal páchat přestupek kladený mu za vinu. Z tohoto popisu naopak neplyne, zda a případně kdy bylo páčání přestupku ukončeno. Lze tedy připustit, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla jednoznačně vymezena doba jeho páčání, a proto je toto rozhodnutí stiženo v tomto směru vadou.

[29] Nicméně v tomto konkrétním případě bylo možné z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i tak vyčíst, v jakém období byl přestupek páčán. Stěžovatel tak nemohl nabýt dojmu, že se měl dopustit přestupku jiným jednáním, a to i vzhledem k dalším okolnostem posuzované věci.

[30] Stěžovatel namítal prekluzi přestupku, kterou vyvozoval z toho, že se jedná o jednorázový delikt. Správní orgán I. stupně tuto argumentaci vyvrátil, když v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že se jedná o přestupek trvajících. Z odůvodnění rovněž plyne, že ani po zahájení řízení o přestupku řidičský průkaz odevzdán nebyl a nedošlo ani k jeho zadržení, ztrátě, zničení nebo odcizení. Protiprávní stav tak stále trval.

[31] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uveden okamžik doručení příkazu, kterým bylo stěžovateli oznámeno zahájení přestupkového řízení. Zároveň je v něm konstatováno přetrvávání opominutí povinnosti odevzdat řidičský průkaz i po tomto okamžiku. Vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku vydaném ve věci sp. zn. 9 As 101/2010 tak lze z rozhodnutí dovodit, že z hlediska ukládání sankce byl přestupek ukončen okamžikem doručení příkazu, tedy ke dni dne 26. 8. 2013. Tato skutečnost sice výslovně neplyne z popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí, ale v kontextu celého rozhodnutí je jasně seznatelná.

[32] V této souvislosti je nutné rovněž poukázat, že informace o okamžiku ukončení přestupku doručením příkazu je výslovně vyjádřena právě v tomto příkazu. V něm správní orgán I. stupně stěžovateli zároveň vysvětluje, že pokud řidičský průkaz neodevzdá ani po jeho doručení, bude takové jednání považovat za důvod k zahájení nového přestupkového řízení. Příkaz byl sice následně podaným odporem zrušen, nicméně stěžovateli musel být i tak zřejmý náhled správního orgánu na okamžik ukončení páčání přestupku.

[33] V odvolání následně stěžovatel nenamítal, že by snad nebylo zřejmé, jakého skutku se měl dopustit, ani nezpochybňoval, že by protiprávní stav, který neodevzdáním řidičského průkazu vyvolal, již pominul. Pouze opětovně zpochybňoval, že skutková podstata přestupku má povahu trvajících deliktu. Tuto jeho argumentaci odvolací správní orgán jednoznačně odmítl a jednoznačně určil okamžik ukončení páčání přestupku z hlediska ukládání sankce jak v odůvodnění, tak ve výroku rozhodnutí. Tím napravit vadu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[34] V posuzovaném případě nebylo v jednotlivých fázích správního řízení sporné, jaké protiprávní jednání je stěžovateli kladeno za vinu a zda protiprávní stav stále trvá. Sporným bylo pouze to, zda se tím, že stále neodevzdal řidičský průkaz, dopustil trvajících nebo jednorázového deliktu. Jinými slovy řečeno rozporoval pouze to, že přestupek dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit neodevzdáním řidičského průkazu, je deliktem trvajícím, aniž by kdy zpochybnil skutečnost, že v době zahájení řízení o přestupku stále k odevzdání průkazu nedošlo. Při tom oba správní orgány správně dovodily, jak plyne z předcházejícího textu, že se jedná o přestupek trvajících. Okamžik ukončení jeho páčání je z obou rozhodnutí zjititelný a v obou případech se shoduje.

pokračování

[35] Není proto pravdou, že by stěžovatele správní orgán I. stupně uznal vinným ze spáchání jednorázového deliktu (spáchaného tím, že do 21. 5. 2008 řidičský průkaz neodevzdal), zatímco žalovaný ho uznal vinným ze spáchání deliktem trvajícím (spocívajícím v několikaletém nezákonném držení tohoto průkazu).

[36] Lze proto uzavřít, že sice rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo stíženo vadou, pokud z jeho výroku nebyl patrný okamžik ukončení páchaní přestupku. Žalovaný jako odvolací správní orgán nepochybil, pokud tuto vadu napravil tím, že tento okamžik ve výroku stanovil. V daném specifickém případě totiž nebylo v řízení před správním orgánem I. stupně ani žalovaným žádných pochyb o osobě pachatele, o tom, co konkrétně bylo obsahem tohoto jednání, ani o době jeho jednání, která byla pro identifikaci skutku zřejmá. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo konečně možné zjistit, kdy z hlediska ukládání sankce bylo páchaní přestupku ukončeno. V jeho odůvodnění je totiž uvedeno, kdy bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení o přestupku a že protiprávní stav byl udržován i po tomto okamžiku (viz bod [31] tohoto rozsudku). Stěžovatel nemohl mít žádnou pochybnost o tom, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku (pouze namítal, že se jedná o skutkovou podstatu jednorázového přestupku), proto nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv.

[37] Odstraněním vady ve výroku správního orgánu I. stupně nebyl jinak vymezen posuzovaný skutek. V obou rozhodnutích bylo rozhodováno o shodném skutku, a proto nedošlo ani k porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které stěžovatel spatřuje v tom, že byl zbaven možnosti odvolat se proti jinak vymezenému skutku v rozhodnutí žalovaného.

[38] Z výše uvedeného plyne, že žalovaný neporušil ani § 90 odst. 3 správního řádu, podle kterého odvolací správní orgán nemůže zásadně změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele (zákaz *reformatio in peius*). Stěžovatel nebyl žalovaným uznán vinným ze spáchání jiného, déle trvajícím, a proto závažnějšího jednání, v případě kterého by prekluzivní lhůta počala plynout v jiný okamžik.

[39] Zákaz *reformatio in peius* nelze vykládat tak široce, že by pouhé odstranění uvedeného formálního nedostatku výroku bylo ve stěžovatelův neprospěch, a to za situace, kdy již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z okolností posuzovaného případu bylo zřejmé, k jakému okamžiku bylo páchaní přestupku ukončeno. Uvedené ustanovení směřuje do takových změn rozhodnutí, které skutečně mění práva a povinnosti v neprospěch odvolatele. Naopak nemůže dopadat na změny, kterými se odstraňuje na první pohled seznatelná nepřesnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, která je zcela zřejmá i odvolateli.

[40] Ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu ostatně připouští změnu rozhodnutí v neprospěch odvolatele mimo jiné v případě, že je *v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem*. Zásada zákazu *reformatio in peius* tak není v odvolacím správním řízení stanovena tak striktně jako v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Ten v § 259 odst. 4 uvedené důvody prolomení této zásady totiž v odvolacím řízení neobsahuje. V takto bezvýjimečné podobě se

v přestupkovém řízení uplatní dle § 82 zákona o přestupcích pouze ve vztahu k ukládaným sankcím.

[41] Uvedenou vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy mohl žalovaný jako odvolací správní orgán napravit, neboť se nejedná o změnu v neprospěch stěžovatele, jak ji má na mysli § 90 odst. 3 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[43] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu